

РЕШЕНИЕ

№ 4319

гр. София, 27.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 10.06.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Младен Семов

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **3774** по описа за **2022** година докладвано от съдия Наталия Ангелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], чрез адв. И. от САК, против решение без вписан номер в оригинала по делото, от дата 09.03.2022г., постановено по н.а.х.д. 17905/2019г. по описа на СРС, 14-ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 193/16.07.2019 г., издадено от директора на Областна дирекция по безопасност на храните (ОБДХ) - С. град, с което на дружеството [фирма], ЕИК[ЕИК], на основание чл. 43, ал. 2 вр. ал. 1 от Закона за храните (ЗХ) - отменен с ДВ, бр.52 от 09.06.2020 г. е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 3000 (три хиляди) лева за нарушение на чл. 17, ал. 1 от ЗХ, поради това, че на 09.05.2019 г. в обект, находящ се в [населено място], СО-район С., [улица], хладилните съоръжения за съхранение на замразени зеленчуци, варива и десерти са били в много лошо хигиенно състояние, с трайни замърсявания, на места с наличие на ръжда по дъното и корпуса, а въздухопроводът на вентилационната инсталация, преминаващ по тавана на топлатата кухня, е бил силно замърсен, с теч на мазнини между свързващите елементи.

Касаторът иска от съда да отмени решението и НП оспорва, че изводите на съда по

фактите се основавали единствено на свидетелските показания ,без анализ на писмените доказателства по делото. Тъй като с жалбата срещу НП касаторът оспорил фактическите констатации в АУАН и НП, и протоколите от проверката, неправилно съдът не е извършил анализ на тези доказателства. Счита, че на основание 172 ГПК, свидетелските показания на актосъставителя следвало да се ценят като заинтересовани. Счита за неправилен изводът на съда, че установеното от фактическа страна изпълнявало състава в нарушение по чл.17, ал.1 от ЗХ (отм.) като не била посочена коя от трите хипотези наказващият орган считал, че е налице, съответно за кое от трите нарушения е наказано дружеството. Видно било от чл.17, ал.2 ЗХ(отм.) че конкретните хигиенни изисквания следвало да бъдат уредени в подзаконов нормативен акт и това била Наредба №1 от 26 януари 2016г. за хигиената на храните, в НП не се посочвали норми от наредбата.Не ставало ясно как констатираните в обекта замърсявания нарушавали „добрата практика“ по смисъла на пар.1, т.14 от ДР на ЗХ, не се доказвало нарушение на чл.17, ал.1 ЗХ, неправилно съдът също приел, че не бил приложим чл.28 ЗАНН, позовава се на съдебна практика. Касаторът общо претендира, че са нарушени процесуалните правила. Алтернативно иска от касационната инстанция да приложи чл.28 ЗАНН.

В съдебно заседание касаторът, не се представлява.

Ответникът по касационната жалба - Българска агенция по безопасност на храните (БАБХ) се представлява от адв. Б., която в съдебно заседание и в писмено становище оспори касационната жалба, като изцяло неоснователна, позовава се на съдебна практика на съда, иска оспореното съдебно решение да бъде потвърдено, претендира разноси по списък за адвокатско възнаграждение – посочено в договор за правна защита и съдействие и като платено.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание се представлява от прокурор Ю., който счита касационната жалба за неоснователна и моли съдът да уважи същата.

Административен съд София – град, XIII касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал.1 от АПК, приложим по силата на чл. 63в ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

Въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства Софийският районен съд установил следното от фактическа страна:

При проверка на 09.05.2019 г. в обект вегетариански ресторант, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от [фирма] от органи при Областна дирекция по безопасност на храните при Българска агенция за безопасност на храните, било установено,че хладилните съоръжения за съхранение на замразени зеленчуци, варива и десерти са в лошо хигиенно състояние, с трайни замърсявания, на места с наличие на ръжда по дъното и корпуса, а въздухопроводът на вентилационната инсталация, преминаващ по тавана на топлатата кухня, е силно замърсен, с теч на мазнини между свързващите елементи, констатациите описани в констативен протокол от същата дата. На 14.05.2019 г. проверяващата инспектор С.-Ч. съставила АУАН №2001593 срещу [фирма], в присъствието на един свидетел и управителят на дружеството, за нарушение на чл. 17, ал. 1 от ЗХ. Управителят на

дружеството посочил в акта, че няма възражения, не били подадени и ипсмени възражения. На 14.05.2019 г. инспектор С.-Ч. издала и предписание № 2010564 на дружеството за отстраняване на нарушенията, описани в АУАН, в срок до 30.05.2019 г., а при извършена проверка на 13.06.2019 г. било установено, че са отстранени.

Въз основа на АУАН, на 16.07.2019 г. било издадено процесното НП.

Въз основа на писмените доказателства по административно-наказателната преписка и показанията на свидетел С.-Ч. - актосъставител, съдът е приел за установено описаното в АУАН и НП от фактическа страна, както и, че тези актове са издадени от компетентни органи, съответстват на изискванията по чл.42 и ч.57 ЗАНН, не са допуснати нарушения на процесуалните правила при издаването им. Съдът е отхвърлил като неоснователен доводът, че е ограничено правото на защита на наказаното лице, като е приел, че словесното описание на констатираното нарушение в НП достатъчно ясно установява неговите индивидуализиращи белези, кореспондира с правната квалификация по чл. 17, ал. 1 от ЗХ и не оставя никакво съмнение относно индивидуализацията на нарушението. Като е обсъдил посочената разпоредба ведно с пар.1, т.14 ДР на ЗХ(отм.) и събраните доказателства, е формирал правен извод, че в процесния случай е съществувал риск от замърсяване на храните в резултат на състоянието и поддържането на машините и техническите съоръжения. При тези факти е приел за безспорно установено, че в заведението не се спазват хигиените правила и добрата практика. Посочил е, че правото на защита на наказаното лице не е нарушено, добре е разбрало в какво се състои нарушението и е организирано адекватно защитата си, видно било и от поведението му - отстранил всички нарушения след като на 14.05.2019 г. били издадени предписание № 2010564 и АУАН № 2001593.

Също съдът е приел, че законосъобразно е приложена санкционната разпоредба на чл. 43, ал. 2 вр. ал. 1 от ЗХ (отм.) и наложена имуществена санкция в минимален размер – 3000 лв., санкцията е приета и за справедлива с оглед извършването на нарушението за първи път и последвалото му отстраняване. Изложени са доводи, че чл. 28 от ЗАНН е неприложим, случаят не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност от обичайните случаи на същото нарушение, съобразено е, че неизпълнението на задължението разкрива реална обществена опасност.

Правна преценка на касационната инстанция:

Съдебното решение е валидно и допустимо, като постановено от законен състав, в предвидената писмена форма, по подадена в срок жалба срещу подлежащо на съдебен контрол НП и от надлежна страна - лицето, санкционирано с НП. Също в съдебното производство не са допуснати нарушения на процесуалните правила, като са събрани всички относими и допустими доказателства за описаното изпълнително деяние в АУАН и НП. Съдът е изпълнил задължението си по чл.107, ал.2 НПК да провери както обвинителната, така и тезата, развита от санкционираното лице в жалбата.

Приетата от съда фактическа обстановка кореспондира напълно със събрания по делото доказателствен материал. Тя се потвърждава от показанията на разпитаният актосъставител, както и от писмените доказателства, събрани и приети от съда на основание чл.283 НПК, във вр.чл.84 ЗАНН. При правилно установена фактическа обстановка, съдът е формирал правни изводи за съставомерност по посочената като нарушена в АУАН и НП разпоредба – чл.17, ал.1 ЗХ (отм.) и законосъобразност на наложената санкция по чл.43, ал.2 от същия закон, които се споделят.

Неоснователни са доводите в касационната жалба, че не е установено извършването на нарушението, описано в АУАН и НП, както и, че същото е установено само въз основа на свидетелските показания на актосъставителя. При анализа на събраните доказателства, съдът е изложил подробни мотиви относно преценката им, в това число като потвърждение на свидетелските показания е взел предвид поведението на наказаното дружество, което е предприело последващи действия за отстраняване на описаните в АУАН и НП несъответствия с изискванията за „добрата практика“ и възможните вредни последици.

Също необоснован е доводът на касатора за приложение на чл.28 ЗАНН, правилно е приетото от съда в решението, че неизпълнението на задължението разкрива реална обществена опасност, предвид и характера на засегнатите обществени отношения със ЗХ (отм.), свързани със защита на здравето и интересите на потребителите.

Не се установяват касационни основания за отмяна по чл.348 НПК вр. чл. 63в ЗАНН, касационната жалба е неоснователна, оспореното съдебно решение следва да бъде оставено в сила.

Ответникът претендира разноски по списък – за адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв. и доказателства за плащането му. На основание чл. 63д, ал. 1 вр. ал. 2 от ЗАНН вр. чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата вр. чл. 18, ал. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения жалбоподателят следва да заплати на ОБДХ — С.-град сумата от 400 лв. за адвокатско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд - София-град

РЕШИ:

ОСТАВЯ в сила решение 09.03.2022 г. постановено по н.а.х.д.17905 по описа на СРС за 2019г., 14 състав.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати на ОБДХ - С.-град сумата от 400 (четиристотин) лева за адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: